

+

Homilie op 02-09-2018, 22^e Zondag door het jaar, Jaar B.

Dierbaren,

“Al die slechte dingen komen uit het binnenste en bezoedelen de mens” (Mc 7,23), hoorden we Jezus zeggen aan het slot van het evangelie. De media hebben er ons de afgelopen week heel wat van laten zien en horen. Is het niet om ziek van te worden, zoveel aantijgingen en schandalen, en dat van de kant van bedienaren van onze geliefde katholieke Kerk? Hoe is dit mogelijk? vraag je je dan af.

“Niets is zo onbetrouwbaar als het hart”, zei de Heer reeds bij monde van Jeremia, *“onverbeterlijk is het, wie kan het peilen (Jr 17,9)?”* Om dan meteen te vervolgen: *“Ik, de Heer, doorgrond hart en nieren. Ik vergeld ieder naar zijn gedrag”* (Jr 17,10). Dáár ligt onze troost, dierbaren, de troost voor ons allen die zo hunkeren naar waarheid en gerechtigheid, en zo smartelijk ervaren, dat die vaak – zelfs binnen de Kerk – zo ver te zoeken zijn. Er is er Één die alles ziet en weet, en die uiteindelijk ook aan het licht zal brengen wat in het hart van ieder mens verborgen ligt (vgl. 1 Kor 4,5). Één die zal oordelen in gerechtigheid én barmhartigheid (vgl. Jak 1,13).

Wij hunkeren naar waarheid en gerechtigheid. Maar ook dat doen we vanuit ons binnenste, in ons hart. Het is één en hetzelfde hart waaruit, sinds de zondeval, *“al die slechte dingen voortkomen”*, zoals de Heer zei, en dat tegelijk toch ook hunkert naar waarheid en gerechtigheid. En dat maakt ons zo verscheurd; dat maakt dat ons hart zich bijna ziek voelt bij zoveel schandalen. *“Niemand is zwak, of ik ben het ook”*, schrijft St. Paulus, *“niemand komt ten val, of het grijpt me in de ziel”* (2 Kor 11,29).

Wat kunnen we beter doen dan met de Psalmist uit heel ons hart bidden, zoals wij zongen in de intredezing: *“Wees mij genadig, Heer, want zonder ophouden roep ik tot U. Want Gij, Heer, zijt goed en vergevensgezind, en rijk aan barmhartigheid voor allen die U aanroepen”* (Ps 86,3-5). En met het gebed na het Gloria: *“Almachtige God, al het goede komt van U. Vervul ons hart van liefde voor uw Naam. Laat in ons het goede toenemen door een grotere ijver voor U, en houd het in stand door uw voortdurende zorg”*. Dan mogen wij ook hoopvol blijven zingen, zoals wij deden in het Graduale: *“De volkeren zullen uw Naam vrezen, Heer, en alle vorsten van de aarde uw heerlijkheid”* (Ps 102,16). En, tegen al het negatieve in, met het Alleluiavers: *“Zingt voor de Heer een*

nieuw gezang, omdat Hij wonderen deed” (Ps 98,1). Zo mogen wij straks, bij de offerande, zingen: “Heer, zie neer om mij te helpen; maak hen verlegen en beschaamd, die zoeken mij het leven te ontnemen” (Ps 40,14-15). En zo bidt de hoofdcelebrant dan, in ons aller naam: “Heer, laat dit heilig offer ons voortdurend tot zegen en heil zijn; moge uw kracht voltooien wat wij in dit mysterie vieren”. Dan mogen wij de woorden van de prelatie indachtig zijn, gericht tot God de Vader: “Want Gij wilt in ons beminnen wat U welgevallig is in uw Zoon: door zijn gehoorzaamheid staan wij weer open voor uw gaven die wij verloren hadden door de zonde van ongehoorzaamheid”. En wij mogen bij de communie zingen: “Heer, uw gerechtigheid alleen zal ik indachtig zijn” (Ps 71,16).

We hoorden het immers al in de tweede lezing: *“Elke goede gave, elk volmaakt geschenk daalt neer van boven, van de Vader der hemellichten, bij wie geen verandering is of verduistering door omwenteling. Uit vrije wil heeft Hij ons het leven geschonken door het woord der waarheid”* – dat is: door Christus, Gods eigen Woord, die heeft gezegd: *“Ik ben de weg, de waarheid en het leven” (Joh 14,6)* – *“zodat wij in zekere zin de eerstelingen onder zijn schepselen zijn” (Jak 1,17-18)*. Die waardigheid blijft ons, dierbaren: wij blijven Gods uitverkoren schepselen, geschapen naar zijn eigen beeld en gelijkenis (vgl. Gn 1,27).

Laat ons dan met zachtmoedigheid het woord van God aannemen dat in ons werd geplant, en dat de kracht bezit onze zielen te redden. Laat ons steeds meer uitvoerders zijn van het woord, en niet alleen toehoorders. Laat ons – zoals ook paus Franciscus ons steeds weer leert – de wezen en weduwen opzoeken in hun nood, en onszelf vrijwaren voor de besmetting van de wereld (vgl. Jak 1, 21-22.27).

Daartoe sterke de Heer ons, door zelf in ons te komen wonen bij de H. Communie, waarna wij mogen bidden: “Heer, wij zijn gevoed met het Brood van de hemelse tafel. Wij bidden U, dat dit voedsel van Liefde onze harten mag sterken, om ertoe te worden opgewekt om U te dienen in onze broeders”. Amen.